

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby si mezinárodní společenství uvědomilo naléhavou povinnost zamezit obchodování s lidskou důstojností.

Úmysl misijní: Aby věřící laikové v misijních zemích poznali nutnost spolupráce v politické a sociální oblasti a více se do ní zapojili.

Úmysl národní: Aby všichni, kdo stojí v čele podniků, poctivě a odpovědně spravovali veřejný majetek.

Úmysl farní: Aby staří a nemocní lidé v naší farnosti duchovně ani hmotně nestrádali, ale aby vždy nacházeli dostatek blízkých, kteří by jim byli oporou a pomocí ve stáří.

* * *

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v lednu 2006 přijali:

Marka Tarabuse - Dolní Lhota

* * *

V měsíci lednu 2006 z naší farnosti odešel na věčnost a byl pohřben:

30. ledna:

Alois Hustý - 62 let

*Odpočnutí věčné dej mu, Pane
a světlo věčné ať mu svítí.
Ať odpočívá v pokoji.*

* * *

ZE ŽIVOTA KNĚZE JAK JSEM SE UČIL DÁVAT RADOST VŠUDE

Není to dávno, co jsme na Hromnice světili svíčky. Toho dne po mši svaté, byl jsem ještě u oltáře, ještě jsem neřekl závěrečné slovo, za mnou přišla po schodech před obětním stolem přímo k ambonu jedna malá holčička. Varhany nehrály, v kostele bylo ticho. Ptal jsem se jí, co chce, proč za mnou přišla. Pověděla zcela nahlas: "Chtěla bych něco dobrého, sladkého." Musel jsem jí říct, že nic takového při sobě nemám, a slíbil jsem jí po mši svaté bonbon. Děvčátko pak popošlo dále a ptalo se ministranta, který seděl na křesle, zda by si vedle něj mohlo sednout. Ten to však nepokládal za vhodné a důstojné, vzal ji za ruku a dovedl zpátky na místo, kde seděla teta, která ji do kostela přivedla. Když jsem to dítě pozoroval, myslel jsem na ty, kteří onu odvahu nemají. Stojí zcela docela vzadu pod kůrem a ještě stranou a třeba i zpívají: Blíž k tobě, Bože můj, jen

k tobě blíž..." Myslel jsem na ty, kteří jdou do kostela jaksi jen tak, jen se podívat, jen postát, zazpívat, ale jinak si nejdou pro nic. A přec kostel nabízí něco mimořádně krásného pro duši a pro celý život. Tam vlastně neustále zní slova: "Pojďte ke mně všichni..." Tam jdeme k Někomu, kdo sám je Pán, kdo všechno může dát. Vždyť tam je sám zdroj milosti a lásky. A člověk nic nechce, jen tam stojí, jen se dívá a nic víc. Prostředí našich chrámů je jistě velmi vážné. Jde o dům modlitby a oběti, o místo Božího přebývání. Ale to ještě neznamená, aby působil dojmem trvalého smutku. Jádrem naší bohoslužby je přec radostná zvěst. Kolikrát je v Písmu svatém velká výzva k radosti ze života i spásy, z vykoupení, z víry, naděje, a především lásky. Stále víc poznávám, že radost je základním elementem života. Proto ji každý potřebuje. Také velmi vážné obřady v kostele mohou být rozradostněny tím, co se někdy může stát. Na závěr mše svaté říká kněz slova: Jděte ve jménu Páně! Lidé na to odpovídají: Bohu díky! Odpovídají vlastně zcela mechanicky, obřadně, dle předpisu. Jedna holčička však sama od sebe na ona Jděte ve jménu Páně odpověděla: "To je dost!" Pověděla svoje pravé mínění a na závěr mše svaté se kostel projasnil právě oním upřímným slovem dítěte, které se už asi nemohlo dočkat slov rozloučení. Mnozí také třeba netrpělivě čekají na závěr, ale nahlas to neřeknou. Děvčátko pak svou dětskou pravdou způsobilo, že lidé šli z kostela s úsměvem, jak to má být.

V jednom kostele jsme zase dlouho vybírali na opravu a stále to bylo málo. Vysvětloval jsem, že potřebujeme peníze, aby kostel dostal nové omítky, zachránila se rozpadající se věž, která potřebovala novou měděnou krytinu, a aby se zkrátka kostel dal zase do pořádku. U oltáře byl tenkrát asi pětiletý chlapec. Obrátil jsem se na něho a vyzval ho: "Pepíčku, ty přece víš, nač se v kostele vybírá, pověz to všem." Dítě na to jasně odpovědělo, vlastně vykřiklo na celý kostel: "Na tebe, strejdo!" Vidělo totiž, jak na faře vybrané peníze počítáme, a tak si myslelo, že je to pro mne. Někomu to může připadat divné a řekne si, že takové výroky nějak ruší a vůbec se nekryjí se zbožností, ale není tomu tak. Proč by rušily? A koho? Což není kostel místem radosti a pravdy? Což se má v kostele plakat? Lidé stále potřebují trochu radosti, bolestí je v životě beztak dost. Mám nyní na mysli ono zjasnění lidského nitra, které je stupínkem k radosti pravé, radosti, které bude vždycky málo. Jedna moje žačka, nyní již pomalu důchodkyně, mi jednou povídala, že jsem ji učil asi sedm let náboženství. Moc si z toho prý nepamatuje a myslí si, že jsem ji toho mnoho nenaučil, ale legrace prý se mnou byla vždycky. Bral jsem to jako vyznamenání. Dávat radost je jistě jeden z podstatných kněžských úkonů. Kdyby už ani kněz nedával radost, kdo by ji dával? Zábava je moc málo, ale radost je všechno. Ono je plno podniků, kde se dává zábava, ty vidíme pomalu na každém kroku. Ale kde se dává pravá radost, kam si pro ni ve světě můžeš jít? Díky Bohu za každý kostel! Kdepak, naše prostředí nesmí být stále velkopáteční, jsme lidmi velikonočními. Vždyť jsme Bohem milováni a zachraňováni, milujeme své bližní a jen posloucháme výzvu svatého Pavla: "Radujte se a opět vám pravím, radujte se." Jsme stvořeni pro radost i pravé štěstí. Mělo by to být na nás více znát. Radostnost humoru, který tryská z lásky a tím povznáší, je jednou z mála věcí v životě, kterou musíme brát vážně. Snad se to i tak dá povědět, že mnohé můžeme ztratit, ale humor nikdy. I kdyby se mnohé v našem životě hroutilo, i kdyby nás přátelé zklamali, kdyby už na sůl nebylo, humor musí být. Ten nás zachrání před zevšedněním, otráveností, škarohlídstvím.

Vypravuje se, že římský vojevůdce Scipio, když vstupoval na africkou půdu, klopýtl před tváří všeho vojska a upadl jak široký tak dlouhý. Vojevůdce tím však nebyl niterně zasažen, ale opravdu duchaplně zvolal: "Teneo te, Africa!" (Objímám tě, Afriko!) Mně to připadá jako vpravdě humorné projasnění neblahé skutečnosti. Jeho pád by jinak vojáci pokládali za špatné znamení, které by je od bojů odvrátilo. Mnoho se dá povědět vtipem, dokonce i skutečnosti nejzávažnější. Nejenže se rozjasní lidská mysl, ale člověk je připraven chápat i pravdy nejhlubší. Jednou mne jeden kněz dokonce vyzval, abych na závěr velikonoční bohoslužby, kterou jsem v tamním kostele měl, nějaký vtip pověděl. Věřte mi, stále bychom měli mít v zásobě něco radostného, veselého. Jistě nejde jen o nějaké vyprávění vtipů, ač i to má svou cenu, dovede mnohé chmury projasnit. Mnohem důležitější je dávat úsměv celým svým životem, celým svým vystoupením, celou svou bytostí dávat radost. Někdy k tomu stačí radostné slovo, jindy však musíme sáhnout až na dno své duše, jež má být pro druhého jakýmsi dolem, odkud se dá tento převzácný

kov stále čerpat. To však člověk sám musí být zakotven ve zdroji radosti, tedy ve víře a čistém svědomí. Stále musíme hluboko v sobě slyšet slova Kristova: "Nebojte se, já jsem přemohl svět."

* * *

Slyšel jsem o malém děvčátku, které prožilo velký zlom v životě, když se naučilo zavázat si tkaničky na botách. Místo nadšení zalily děvčátko slzy.

Otec se zeptal: „Proč pláčeš?“

„Musím si zavázat tkaničky na botách, „ řeklo děvčátko.

„Vždyť ses to právě naučila. Není to nic těžkého, že?“

„Není,“ fňukalo děvčátko, „ale teď už to budu muset dělat celý život!“

z kniha Vitamin C od Boha

* * *

JAK PROBÍHALA PŘÍPRAVA A PRÁCE NA STAVBĚ PIETY ZA KOSTELEM

Již delší dobu v měsíčníku Naše farní rodina je málo příspěvků z naší farnosti. Je tam různé zpracování v překladu od osob s náboženským textem, i když jsou velmi hodnotné, o dění v naší farnosti se v poslední době málo píše. Proto bych se chtěl zmínit o tom, jak se připravovala stavba piety, i když je to již několik let.

Když byl zrušen hřbitov u kostela, náš tehdejší duchovní správce P. Antonín Basler měl přání, ať se něco postaví za kostelem, aby lidé, kteří tam mají své blízké, mohli na ně vzpomenout na jednom místě. Bylo to těžké rozhodování co a jak vymyslet, neboť jsme měli jen trochu kamení z různých pomníků a z toho se těžko dalo něco postavit. Ale jedna naše náhoda se objevila, když u márnice na novém hřbitově byla na zemi nepoužitá socha Krista, která patřila rodině Kovářové ze Sehradic. Požádal jsem paní Marii Kovářovu o tuto sochu a ta nám ji na pietu darovala. Když jsem se sešel u kostela s P. Baslerem, byl tam přítomen i P. František Petrů, který pobýval v té době v Horní Lhotě. Přišel za námi také pan Josef Váňa, hornolhotský malíř a ten nám donesl ukázat náčrtek této piety, jak by si ji představoval a povídá s úsměvem: „Nakreslil jsem tam i tento oblouk, i když mně to připadá jak ručka na košíku, ale bude to tam pasovat.“ Tehdy P. Petrů povídá na tento plán: „Jééé, to vypadá krásně, ale kdo to postaví?“

Když byl návrh schválen, dali jsme se do práce. Vykopali a vybetonovali jsme základ a podstavec, na který jsme umístili sochu, abychom určili výšku piety. Potom jsem si navozil kámen z rozbourané Havelkové chalupy a dal se do obezdívání. Snad se to podařilo podle plánu postavit. Je to důstojné místo ke vzpomínce k dříve zemřelým, ale i ke svěcení ohně na Bílou sobotu, odkud se odchází s rozžatými svícemi do kostela.

Když jsem měl tyto řádky napsané, jak se říká nanečisto, zamyslel jsem se nad slovem „náhoda“. Kdyby pro stavbu kapličky nenašel P. Graubner kříž, kdyby Navrátilovi již použili kámen na stavbu rodinného domu, kdyby byla již jinak použita socha Krista, kdyby nám pan Váňa neposkytl návrh této piety, těžko by se nám něco stavilo, neboť předtím jsem měli jen přání, ale žádný materiál. Podle mé úvahy si myslím, že tyto „náhody“ zapadají do sebe jak zuby ozubených kol, které řídí náš Pán. Toto je můj názor a každý ať si ho vyloží podle svého. Toto jsou vzpomínky, které se udály před několika lety.

Při této příležitosti bych se chtěl zmínit o našem kostele v současnosti. Máme tam nové lavice, topení jak v kostele, tak i na faře, nové varhany a pěkně upravený kůr. Proto si dovoluji za všechny farníky a návštěvníky našeho kostela poděkovat našemu duchovnímu správci P. Janu Můčkovi za jeho obětavost, trpělivost a starost při jednání s různými firmami při provádění těchto prací.

Proto Vám otče děkane patří nejen velký dík za snahu, abychom měli pěkný kostelíček, ale křesťanské PÁN BŮH ZAPLATĚ.

Alois Plášek

* * *

P. FRANTIŠEK MÜLLER:

MÍSTNÍ A POMÍSTNÍ JMÉNA V DĚJINÁCH A POVĚSTECH

(pokračování)

V našem pravidelném listování knihou jsme dorazili až do Sehradice, v pořadí poslední obci hornolhotské farnosti. Jak víme, nejstarší dějiny této vsi jsou úzce spjaty s hradem Sehradice. Autor publikace o něm uvádí toto:

Hrad Sehradice

Stával na kopci "Vala". Jinak se tam říkalo "Na Valoch". Asi 2 km na severozápad od Horní Lhoty, v nadmořské výšce 551 m.

Původně byl hradem olomouckého biskupa, který měl ve 12. a 13. století statky v provincii slavičinské. Držitelé hradu ve 12. století byli Šternberkové. Poprvé se uvádí roku 1261 v zakládací listině vizovického kláštera Smilheimu pod jménem Engelsberk. Koncem 13. století se psal podle hradu Siegfried z Engelsberku, man olomouckého biskupa (CDM V, 74). Roku 1361 se jmenují manové biskupovi bratři Ješek (Jeník) a Stašek z Engelsberku. Roku 1375 se jmenuje hrad Engelsberk. Potom se nazývá v dokladech hrad Sehradice. Koncem 14. a začátkem 15. století drželi hrad páni z Cimburka, roku 1440 Petr a Jan Nebojsa. Brzy poté se stal hrad i se sousedním Starým Světlovem sídlištěm loupežníků. Od nich roku 1449 odkoupili oba hrady moravští stavové a dali vložit do zem. desek Burianovi z Vlčnova, Zichovi z Lipiny, Jindřichu a Mirkovi z Chlumu a Mikuláši Bystřici z Ojnic.

Pravděpodobně za války Jiřího z Poděbrad s Matyášem Korvínem ve druhé polovině 15. století byl hrad i se Starým Světlovem rozbořen. Lid též nazývá hrad Tetovem.

Kamenný materiál z rozbořeného hradu si rozebírali obyvatelé z okolí na stavbu svých příbytků.

Hrad Sehrad (Tetov) je od konce 15. století zříceninou. Je zachován podnes nepříliš zřetelný hradní val. Hrad byl zbudován na dvou umělých vyvýšeninách. Obě části hradu byly spojeny mostem a obehnány hlubokým příkopem s náspem, vysokým až 4 metry. Příkop měří asi 700 kroků.

Staré pověsti vyprávěly, že na hradě pobíhali divocí psi, kteří prý hlídali poklady zasypané v zemi (E. Peck). Je zde zasypaná hradní studně. Byla tak hluboká, že nebylo možné dohlédnout dna. Byla zasypaná troskami hradu. A z nedalekého hradního jezírka zůstalo jen bažinaté místo.

* * *

Slyšel jsem o malém děvčátku, které prožilo velký zlom v životě, když se naučilo zavázat si tkaničky na botách. Místo nadšení zalily děvčátko slzy.

Otec se zeptal: „Proč pláčeš?“

„Musím si zavázat tkaničky na botách, „ řeklo děvčátko.

„Vždyť ses to právě naučila. Není to nic těžkého, že?“

„Není,“ fňukalo děvčátko, „ale teď už to budu muset dělat celý život!“

z kniha Vitamin C od Boha

* * *

POŘAD BOHOSLUŽEB V ÚNORU

2. února : Čtvrtek		
--------------------	--	--

Uvedení Páně do chrámu (Hromnic)	16.00	Za děti, které půjdou k 1. sv. přijímání
3. února : Pátek Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka První pátek	17.45	Za + Františka Březinu, + rodiče Březinovy, Kozubíkovy a Boží ochranu pro živou rodinu
4. února : Sobota Sobotní památka Panny Marie	17.45	Za členy živého růžence
5. února : Neděle 5. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Marcelu Žáčkovu Na jistý úmysl a za duše v očistci
9. února : Čtvrtek Ferie	16.00	Za rodiče Šenovské, zetě, rodiče Majerikovy, celou živou a + rodinu
10. února : Pátek Sv. Scholastiky, panny Adorační den	17.45	Za Aloise Kuželu, rodiče Kuželovy, Záhorovské, Františka Janíka a duše v očistci
11. února : Sobota Panny Marie Lurdské	17.45	Za + Rudolfa Pavliše, duše v očistci, živou a + rodinu
12. února : Neděle 6. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + rodiče Ambrůzovy, dva syny, + Josefa Váňu, syna, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za rodiče Matulíkovy, + děti, rodiče Malaníkovy a Františka Blašíka
16. února : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + Františka Masaře, dvoje rodiče, živou a + rodinu
18. února : Sobota Sobotní památka Panny Marie	17.45	Za + Vladislava Mikuláška, bratra Aloise, rodiče Mikuláškovy, Hubeňákovy, duše v očistci a celou živou rodinu
19. února : Neděle 7. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Bohumila Hubáčka Za farníky (sv. křest)
23. února : Čtvrtek Sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka	16.00	Za + Oldřicha Kovaříka, rodiče, bratry a živou rodinu
25. února : Sobota Sobotní památka Panny Marie	17.45	Za + rodiče Latinákovy, duše v očistci a ochranu Boží pro živou rodinu
26. února : Neděle 8. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za rodiče Bačovy, dvě dcery, bratra Aloise a Josefa Václavíka Za + Ottu Pláška (<i>výroční mše svatá</i>)

* * *

ZPRÁVY A INFORMACE :

Setkání ekonomické a pastorační rady farnosti bude v pondělí 13. února 2006 v 19.00 hodin na faře v Horní Lhotě. Všichni členové, pokud tak již neučinili, přinesou svůj příspěvek o činnosti v uplynulém roce, ze kterých bude sestavena zpráva, kterou předneseme otci arcibiskupovi na setkání s ním v pondělí 27. února 2006 v 17.00 hodin ve Valašských Kloboukách.

Naše farní rodina. (<http://www.rkf-hornilhota.cz/>). Vydává: Řím. katol. farní úřad v Horní Lhotě pro potřebu svých farníků v nákladu 150 kusů. Adresa redakce: Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Valašských Klobouk č. 5, tel.: 577350293; tel/fax: 577310599; 603154041; e-mail: rkf.hornilhota@volny.cz. Členové redakční rady: Mgr. Eva Řeháková, Mgr. Jiřina Šenovská, Ing. Miriam Šenovská, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich. Uzávěrka čísla vždy dvacátého v předcházejícím měsíci. Příspěvky dávat v sakristii nebo do pokladničky v kostele. Pro farníky zdarma.